

Arrest

nr. 77 477 van 19 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 december 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 16 november 2010 België binnen en dient op 17 november 2010 samen met haar vader een asielaanvraag in.

Op 22 maart 2011 dient verzoekster samen met haar vader een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 1 april 2011 dient verzoekster hierop een aanvulling in.

Op 13 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt

verklaard. Verzoekster gaat hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 74 511 van 31 januari 2012 de beslissing vernietigt.

Op 9 september 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad nr. 71 619 van 9 december 2011 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 27 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues). Dit is de bestreden beslissing die op 28 december 2011 bij aangetekend schrijven wordt verzonden naar verzoekster:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten M. E.

geboren te (...), op (in) 15.06.1989

van nationaliteit / en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 09/12/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

- (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“1. Schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van 1A van de Conventie van Genève betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 en de zorgvuldigheidsplicht en Schending artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens

De Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft door het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied tegen verzoekster, zonder rekening te houden met de situatie van verzoekster, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ernstig geschonden.

Verwerende partij laat na onderzoek doen naar de reële feitelijke situatie waarin verzoeker zich tegenwoordig bevindt om pas na dit onderzoek een beslissing te nemen met betrekking tot het verblijfsrecht.

Van een zorgvuldige en redelijke overheid mag worden verwacht dat een gedegen onderzoek wordt gevoerd naar de feitelijke situatie van de betrokken persoon alvorens haar beslissing te nemen. Indien dat niet gebeurt, dan komt verwerende partij tekort aan haar verplichtingen voortvloeiend uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die ook op haar van toepassing zijn.

De zorgvuldigheidsplicht houdt immers in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RVS 11 juni 2002, nr. 107.624).

In casu, lijdt MIJNHEER M. K., haar vader, immers aan osteïtis.

In de loop van 2011 moest haar vader van verschillende vingers worden geamputeerd.

De amputatie werd veroorzaakt door de martelingen die hij onderging in Rusland;

Sinds deze foltering heeft MIJNHEER M. K. moeite om te slapen.

Op 20/01/2012 heeft de raadsvrouw van de verzoekers contact met de Dienst van Vreemdelingenzaken die bevestigt dat een aanvraag 9ter nog hangende is.

Het onderzoek van deze aanvraag is dus nog in behandeling bij de DVZ;

Deze aandoening is telkens weer aanwezig en is uiteraard zeer ernstig en zeer bedreigend voor de levenskwaliteit van MIJNHEER M. K..

De aanwezigheid van MEVROUW M. E. aan de zijde van haar vader is essentieel voor het welzijn van MIJNHEER M. K. :

MEVROUW M. E. moet immers voor haar vader zorgen. Hij heeft nodig van constant zorgen en van morele steun.

Omwille van de foltering die hij onderging vreest MIJNHEER M. K. voor zijn leven, als hij naar zijn land van herkomst, Rusland, wordt teruggestuurd.

De medische situatie is dramatisch MIJNHEER M. K. bij terugkeer naar zijn land van herkomst want hij loopt een risico om er een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van C.E.D.H.

Bij gevolg, is het bevel het grondgebied te verlaten gelijkwaardig aan een flagrante schending van het artikel 3 van de E.C.R.M. door het feit dat MIJNHEER M. K. niet redelijk verzorgd zal kunnen worden en zelfs zou kunnen overlijden ten gevolge aan deze zware aandoening door gebrek aan behoorlijke medische zorgen.

Gezien de verschillende aangehaalde elementen dient de genomen betwiste beslissing geschorst en vernietigd te worden."

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat noch uit het administratief dossier van verzoekster, noch uit dat van haar vader blijkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nog steeds hangende zou zijn. Volgens de verwerende partij werd de aanvraag *d.d.* 22 maart 2011 op 13 april 2011 immers onontvankelijk verklaard en werd verzoekster in kennis gesteld van deze beslissing. De verwerende partij vervolgt dat er in het administratief dossier evenmin een spoor terug te vinden is van de neerslag van een telefonisch gesprek tussen verzoeksters advocaat en de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster maakt haar beweringen zelfs niet aannemelijk met een begin van bewijs.

De verwerende partij concludeert dat de gegevens uit het administratief dossier derhalve niet toelaten te besluiten dat verzoeksters vader een behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, *BS* 19 augustus 1955, *err. BS* 29 juni 1961 (hierna: EVRM) zou ondergaan bij een terugkeer naar het land van herkomst.

2.3.1 Waar verzoekster vooreerst de schending opwerpt van artikel 1 A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, *BS* 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), laat zij na met concrete gegevens uiteen te zetten waarin de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoekster zet de wijze niet uiteen waarop de door haar ingeroepen bepaling door de bestreden beslissing zou worden geschonden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en de artikelen 75, § 2 en 81 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Tevens bevat de

bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 9 december 2011 aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd en dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten; verzoekster is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze in een enig middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden bestuurshandeling werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Op het ogenblik van de bestreden beslissing luidde deze bepaling als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster niet beschikt over de nodige binnenkomstdocumenten, met name een geldig paspoort met een geldig visum. Deze feitelijke vaststelling wordt door verzoekster geenszins betwist.

In de bestreden beslissing wordt tevens melding gemaakt van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13Quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster werden geweigerd. Dit gegeven wordt door verzoekster niet betwist.

In het middel betoogt verzoekster dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven, omdat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend en betreffende aanvraag nog steeds hangende is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 22 maart 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen per aangetekend schrijven naar de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verstuurd. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf op 13 april 2011 onontvankelijk werd verklaard, dat verzoekster hiertegen bij de Raad een annulatieberoep heeft ingesteld en dat dit beroep ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing en het indienen van huidig beroep nog hangende was.

De Raad merkt op dat een bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingediende vordering tot nietigverklaring van een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel

9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard geen schorsende werking heeft. Het instellen van een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schort de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten derhalve niet op, noch verhindert een dergelijk beroep dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. Het louter inleiden van een vordering tot nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen.

De Raad wijst er tevens op dat krachtens artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 aan een vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven zodra de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Aangezien verzoeksters asielprocedure negatief werd afgesloten, kon de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding *in casu* aan verzoekster aldus een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren; de gemachtigde diende daarbij geenszins te wachten op een uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over de beslissing *d.d.* 13 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De Raad benadrukt ten slotte dat de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet in feite slechts vaststelt dat een in voormelde bepaling bedoelde situatie zich voordoet. In voorliggend geval is verzoekster niet in het bezit van een geldig paspoort met een geldig visum en krijgt zij daarom op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast wordt er met verwijzing naar artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 op gewezen dat de asielaanvraag van verzoekster negatief werd afgesloten. Deze vaststellingen zijn voldoende om tot de bestreden beslissing te komen en worden door verzoekster overigens niet betwist.

Verzoekster maakt *in casu* niet aannemelijk dat de verwerende partij op onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot haar besluit is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr.128.424). Verzoekster toont in voorliggend geval niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

2.3.4 In het middel voert verzoekster ten slotte de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

De Raad wijst erop dat verzoekster om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verzoekster moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoekster volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt op dat verzoekster in voorliggend geval verwijst naar de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, naar de gezondheidsproblemen van haar

vader, de heer M. K, en naar het feit dat de aanwezigheid van verzoekster aan de zijde van haar vader essentieel is voor diens welzijn. Verzoekster brengt evenwel geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten of aanwijzingen noch bewijzen aan die aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Hieraan dient te worden toegevoegd dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingevolge het vernietigingsarrest nr. 74 511 van 31 januari 2012 van deze Raad, opnieuw hangende is. Verzoeksters aanvraag zal bijgevolg opnieuw worden onderzocht, en ofwel wordt deze aanvraag ten gronde behandeld, zodat het bestuur zich zal hebben uitgesproken over de medische toestand van verzoeksters vader, ofwel zal deze aanvraag onontvankelijk worden verklaard.

De Raad wijst erop dat de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet het volgende bepalen, bij het geval van een beslissing tot ontvankelijkheid van deze aanvraag:

“(...) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)” (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de loutere vaststelling dat de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder de vereiste binnenkomstdocumenten en omdat zijn asielaanvraag negatief werd afgesloten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET